



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 235/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/63/2022 zo 7. decembra 2022 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať náhradu trov konania.

#### **II.**

#### **Skutkové východiská**

2. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dolný Kubín, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-449/2-VYS-DK-2020 zo 14. októbra 2020 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona na tam uvedenom skutkovom základe. V nadväznosti na to bolo 14. apríla 2021 [REDACTED] (ďalej aj „obžalovaný“) s poukazom na § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona.

3. Uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline ČVS: KRP-151/2-VYS-ZA-2020 z 22. decembra 2020 bolo s poukazom na § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tam uvedenom skutkovom základe. V nadväznosti na to bolo [REDAKOVANÉ] 6. mája 2021 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020.

4. Prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo (ďalej len „okresná prokuratúra“) podal na [REDAKOVANÉ] Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) 12. apríla 2022 obžalobu pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

5. V súvislosti s tvrdenou trestnou činnosťou došlo príkazom okresnej prokuratúry č. k. I PO-V-9/2020/5507-2 z 23. októbra 2020 k zaisteniu peňažných prostriedkov 103 053,74 eur na bankovom účte patriacom sťažovateľke. Sťažovateľka s poukazom na § 95 ods. 8 Trestného poriadku viacnásobne bez úspechu žiadala o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov. Naposledy tak učinila žiadosťou z 10. mája 2022, ktorá bola uznesením okresného súdu sp. zn. 29T/28/2022 z 26. augusta 2022 s poukazom na § 95 ods. 8 Trestného poriadku zamietnutá. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

### **III.**

#### **Argumentácia sťažovateľky**

6. Obžaloba bola sťažovateľke ako zúčastnenej osobe (§ 45 Trestného poriadku) doručená v rozpore s § 240 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku až po vykonaní verejného zasadnutia, na ktorom bola predbežne prejednaná. Na verejné zasadnutie nebola sťažovateľka ani predvolaná, v dôsledku čoho bola ukrátená na práve garantovanom § 45 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľka nebola v prípravnom konaní poučená o svojich právach a povinnostiach.

7. Otázky zaistenia finančných prostriedkov sťažovateľky sa posudzujú s neprimeraným formalizmom. Sťažovateľka v podrobnostiach poukazuje na pohyb finančných prostriedkov a sumarizačne uvádza, že tieto boli v prvom a poslednom štádiu procesu ich presunov v rukách toho istého vlastníka (sťažovateľky). Všetky osoby zainteresované na tomto procese sú tak vzájomne vyrovnané.

8. Ďalšie trvanie zaistenia sťažovateľkiných finančných prostriedkov odporuje zásade primeranosti a zdržanlivosti zakotvenej v § 2 ods. 2 Trestného poriadku. Zaistené boli jediné peňažné prostriedky, ktoré mala sťažovateľka k dispozícii a ktoré slúžili na uspokojovanie jej nevyhnutných životných potrieb. Tým sa ich zaistenie dostáva do rozporu s § 95 ods. 4 Trestného poriadku. Sťažovateľka sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii a je odkázaná na pomoc iných ľudí. V tejto súvislosti poukazuje na neprimerane dlhú dobu trvania uvádzaného zaistenia (568 dní) a prezentuje názor o vzniku zbytočných prieťahov v trestnom konaní.

9. Sťažovateľka vyjadruje nesúhlas s potenciálnym postihnutím zaistených finančných prostriedkov zhabaním vecí. Návrh na uloženie takého ochranného opatrenia nie je opodstatnený. Sťažovateľka nadobudla financie v súlade so zákonom a nedošlo ani k vzniku bezdôvodného obohatenia. V danom prípade žiada postupovať podľa § 83 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pretože nárok, ktorý vznikol poškodenému na náhradu škody, bol uplatnený v civilnom procese, pričom následným uvedením do pôvodného stavu bol uspokojený.

#### IV.

##### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

10. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu. Uvedenie čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 652/2022, III. ÚS 192/2023, III. ÚS 195/2023, III. ÚS 389/2023, III. ÚS 394/2023, III. ÚS 480/2023).

12. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného (v danom prípade súdneho, pozn.) rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo práva garantovaného v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. napr. IV. ÚS 33/2022, IV. ÚS 530/2022).

13. Podstata namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. K podstate vlastníckeho práva už ústavný súd uviedol, že vlastnícke právo je ako najdôležitejší vecno-právny inštitút charakteristický tým, že prostredníctvom neho sa oprávneným subjektom (vlastníkom) zabezpečuje bezprostredná právna možnosť ovládať veci. Existencia právneho ovládania vecí ako súčasti vlastníckeho práva v sebe inkorporuje možnosť riešenia otázky, komu vec patrí, kto ju využíva a môže ňou disponovať.

Podstata vlastníckeho práva spočívajúca v priamom právnom ovládaní veci sa prejavuje v právnom postavení oprávneného subjektu (vlastníka) tak, že jeho právne ovládanie veci je vylúčené. Z toho vyplýva, že ho každý musí rešpektovať, proti akémukoľvek nedovolenému zásahu ktoréhokoľvek subjektu je chránené a je možné ho aj právnymi prostriedkami presadiť (PL. ÚS 40/2015). Tieto závery platia aj pre vlastníctvo akéhokoľvek majetku v jeho širšom ponímaní (čl. 20 ods. 1 ústavy; m. m. napr. IV. ÚS 33/2022, IV. ÚS 530/2022).

14. Ústavno-právny prieskum zaistenia peňažných prostriedkov sa v konkretizujúcej nadväznosti na predošlé body odôvodnenia tohto uznesenia v súlade s rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. napr. IV. ÚS 33/2022, IV. ÚS 530/2022) sústreďuje v podstate len na tie prípadné pochybenia, v dôsledku ktorých by pre také rozhodnutie chýbal zákonný základ alebo by zjavne nemohlo viesť k naplneniu účelu, ktorý ním má byť dosiahnutý, alebo by v ňom bolo možné vidieť svojvôľu z iného dôvodu. Predmetom tohto prieskumu môže byť aj procesný postup, ktorý zaisteniu peňažných prostriedkov predchádzal.

15. Peňažné prostriedky zaisťované podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku predstavujú majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Zaistenie samotné je nepochybne opatrením zasahujúcim do základného práva na pokojné užívanie majetku. Na strane druhej treba pripomenúť, že ide o opatrenie dočasné, svojou povahou predbežné a zaisťovacie, ktoré nepredstavuje konečné rozhodnutie vo veci. Nemožno teda hovoriť o „zbavení majetku“, ale svojou povahou ide o opatrenie vzťahujúce sa na obmedzenie „užívania majetku“ podľa čl. 1 ods. 2 dodatkového protokolu. Aj táto norma však musí byť interpretovaná v rámci všeobecného princípu pokojného užívania majetku tak, aby medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom bol rozumný vzťah proporcionality [napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986; m. m. aj IV. ÚS 33/2022, IV. ÚS 530/2022].

16. Ústavný súd už v minulosti viackrát konštatoval (m. m. napr. IV. ÚS 33/2022, IV. ÚS 530/2022), že pri posudzovaní ústavnosti uvedeného dočasného majetkového zaisťovacieho inštitútu upraveného v § 95 Trestného poriadku vychádza zo zmyslu a z účelu tohto opatrenia. Zaistenie je inštitútom, ktorý napomáha objasňovaniu závažnej, hlavne hospodárskej trestnej činnosti, ktorého podstatou nie je odňatie peňažných prostriedkov, ale obmedzenie dispozičného práva s nimi tak, aby nemohlo dôjsť k ich zneužitiu. Ide o obmedzenie vlastníckeho práva dotknutého subjektu, avšak v rámci výluky z ochrany vlastníctva, ktorá je len pri zachovaní v zákone špecifikovaných podmienok primeraná cieľu sledovanému právnou úpravou, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov, ako aj snaha v čo najvyššej možnej miere eliminovať škodu spôsobenú prípadnou trestnou činnosťou.

17. Podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku (*in fine*) zaistenie peňažných prostriedkov možno vykonať, ak zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že peňažné prostriedky sú určené na spáchanie trestného činu, na jeho spáchanie boli použité („nástroj trestnej činnosti“) alebo sú výnosom z trestnej činnosti. Tento záver nie je konečný a nemusí byť na začiatku ani plne hodnoverný, pretože môže byť ďalším šetrením vyvrátený. Vždy však musí byť logicky odôvodnený v zmysle kritérií či aspoň zásad odvodených z aplikovanej právnej normy, a to pri rešpektovaní ústavného príkazu uvedeného v čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy (m. m. napr. IV. ÚS 33/2022, IV. ÚS 530/2022).

18. Za tejto situácie sa ústavný súd sústredil na posúdenie otázok, či má napadnuté uznesenie zákonný podklad a vedie k naplneniu jeho účelu, a či netrpí prejavom svojvôle, v dôsledku čoho by sa vytvoril priestor pre kasačnú intervenciu ústavného súdu. V tejto súvislosti sa žiada ešte pripomenúť, že rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v jednote a integrálnej celistvosti.

19. V poradí prvá sťažnostná námietka sa upína na doručenie obžaloby sťažovateľke až po vykonaní verejného zasadnutia, na ktorom bola obžaloba predbežne prejednaná a na ktoré nebola sťažovateľka ako zúčastnená osoba predvolaná (bod 6 odôvodnenia tohto uznesenia). Ústavný súd v reakcii podotýka, že účasť na uvádzanom verejnom zasadnutí nemá priamy vzťah k zaisteniu peňažných prostriedkov sťažovateľky, pretože rozhodovanie a posudzovanie otázky takéhoto dočasného a zabezpečovacieho opatrenia nie je účelom predbežného prejednania obžaloby. Tvrdená procesná neperfektnosť, rovnako ako úzko súvisiaca námietka nedostatku poučenia o právach a povinnostiach sťažovateľky, môže v potenciálnej rovine zaťažiť nezákonnosťou meritórny výrok o zhabaní veci, nie však napadnuté uznesenie (ktorým sa rozhodlo o sťažnosti namietajúcej zamietnutie žiadosti sťažovateľky o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov, pozn.). Pri tomto dôvode ústavnej sťažnosti preto absentuje relevantná súvislosť medzi označeným zásahom na jednej strane a skutkovými a právnymi dôvodmi ústavnej sťažnosti na strane druhej, ktorými je ústavný súd s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde viazaný. Z uvedených dôvodov nebolo možné priznať tejto sťažnostnej námietke pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

20. Nemožno súhlasiť ani s námietkou o prílišnom formalizme všeobecných súdov recipovanou do bodu 7 odôvodnenia tohto uznesenia. Ústavný súd poukazuje predovšetkým na závery vyplývajúce zo s. 11 napadnutého uznesenia, odkiaľ v zovšeobecňujúcich črtách vyplýva potreba diferencovania prostriedkov trestno-právnej a civilno-právnej regulácie, ktorých poslanie nemožno vzájomne zamieňať. Krajský súd v tejto súvislosti s poukazom na konkrétne výpovede (obžalovaného a menovite identifikovaných svedkov) „... *dospel k záveru o dôvodnosti podozrenia aj v tomto štádiu konania, že všetky prevody finančných prostriedkov mali jednoznačne zastierací charakter a námietky sťažovateľky o konvalidácii všetkých zmluvných vzťahov prostriedkami civilného práva, t. j., že došlo k uzatvoreniu Dohody o urovnaní, veci sa vrátili do pôvodného stavu, nie sú spôsobilé v trestnom konaní pre konkrétne trestné činy uvedené v obžalobe voči konkrétnej osobe, navyiac v štádiu dokazovania na hlavnom pojednávaní, viesť súd k záveru, že nedošlo k porušeniu zákona spáchaním trestného činu*“. Takéto závery, ktoré cielia k nevyhnutnosti diferencovania sťažovateľkou zamieňaného (stotožňovaného) účelu pôsobenia trestného práva a prostriedkov riešenia súkromno-právnych sporov, podľa názoru ústavného súdu predstavujú adekvátnu reakciu na predošlé sťažovateľkine argumentačné línie so zreteľom na skutočnosť, že zodpovedajúca časť sťažnostnej argumentácie predstavuje vo svojej podstate len ich repetitívne opakovanie.

21. V ďalších dôvodoch ústavnej sťažnosti sťažovateľka tvrdí rozpor zaistenia finančných prostriedkov so zásadou primeranosti a zdržanlivosti a súčasne poukazuje na neprimerane dlhú dobu zaistenia (bod 8 odôvodnenia tohto uznesenia). Po porovnaní argumentačných línií sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu a dôvodov ústavnej sťažnosti ani v tejto súvislosti neuniklo pozornosti ústavného súdu, že argumentácia uvedená v ústavnej sťažnosti je v podstatnej miere v zásade len zopakovaním argumentácie prednesenej v sťažnostnom konaní pred krajským súdom, ktorý však na jej nosné idey primerane odpovedal vlastnými a ústavne udržateľnými úvahami. Ústavný súd bez potreby podrobného recipovania záverov napadnutého uznesenia upriamuje pozornosť predovšetkým na to, že sťažovateľke boli zaistené finančné prostriedky v presne vyčíslenej sume, pričom práve na tieto (a žiadne iné, pozn.) financie sa vzťahuje dôvodnosť podozrenia o ich pôvode v trestnej činnosti. Ďalších finančných prostriedkov, ktoré sa nachádzajú na bankovom účte sťažovateľky, sa zaistenie netýka. Nemožno sa teda stotožniť tvrdením, že sťažovateľke boli zaistené jediné finančné prostriedky, ktoré mala k dispozícii, pričom práve tieto financie mali pokrývať jej nevyhnutné životné potreby. Zaistenie sa tak nedostáva do rozporu so zákonodarným poslanstvom objektivizovaným v § 95 ods. 4 Trestného poriadku.

22. Ak ide o námietku neprimeranej dĺžky zaistenia recipovaných do bodu 8 odôvodnenia tohto uznesenia, tak ústavný súd nevidí dôvod na odklon od záverov krajského súdu, podľa ktorých trestné konanie prebieha v danej veci plynulo a bez prieťahov, pričom dôkazy sa zabezpečujú, rešpektujúc obťažnosť veci a potreby dokazovania. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť aj na s. 6 uznesenia okresného súdu, odkiaľ vyplýva, že dokazovanie sa na hlavnom pojednávaní bude vykonávať aj vo vzťahu k zaisteným peňažným prostriedkom, na základe čoho nie je vylúčené ani ustálenie potreby zrušenia zaistenia. Sťažovateľka síce v ústavnej sťažnosti prezentovala názor o vzniku prieťahov v priebehu trestného konania, ale toto konštatovanie nepodložila nijakou konkrétnou skutočnosťou, ktorá by čo i len náznakom svedčala v prospech vzniku tvrdených prieťahov. Aj s avizovanými závermi, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti napokon adresne ani nespochybnila, sa preto ústavný súd stotožňuje, nepovažuje ich za neodôvodnené a z tohto dôvodu do nich nemá zo svojej pozície dôvod vstupovať.

23. Napokon sťažovateľka predostiera úvahy, ktorých obsahom je nesúhlas s uložením ochranného opatrenia zhabania vecí (aktuálne zaistených finančných prostriedkov sťažovateľky, pozn.), ku ktorému môže v potenciálnej rovine dôjsť v budúcnosti (bod 9 odôvodnenia tohto uznesenia). Ústavný súd podotýka, že v danom prípade ide o hypotetické úvahy, ktoré sa v terajšom kontexte javia ako predčasné. Krajský súd v tejto súvislosti na s. 12 v podstatnom poukázal, že *„dokazovanie aktuálne stále prebieha pred súdom prvého stupňa a nie je možné túto otázku posudzovať izolovane bez ohľadu na sled úkonov, ktoré vo vzájomnej súvislosti dajú odpoveď na otázku, prečo takto postupovali na veci zainteresované osoby“*. Takéto závery sa ústavnému súdu javia z hľadiska ich dôvodnosti a so zreteľom na aktuálne štádium trestného konania ako logické, jasné a racionálne uchopiteľné. Ani dôvodovým líniám sťažovateľky, s ktorými sa ústavný súd vysporiadal v tomto bode tohto uznesenia, preto nebolo možné priznať procesný úspech.

24. K námietke porušenia základných práv sťažovateľky zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv garantovaných čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd sumarizačne konštatuje, že neidentifikoval pozitívnu relevantnú súvislosť medzi uvádzanými referenčnými kritériami a napadnutým uznesením. Napadnuté uznesenie bolo vydané v medziach kompetenčných oprávnení krajského súdu a je aj náležité odôvodnené. Krajský

súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, pričom jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Úlohou ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy nie je predostrieť vlastné hodnotenie skutkového a právneho stavu (o čo sa sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti snaží), ale posúdiť, či orgány verejnej moci (v danom prípade krajský súd, pozn.) dostatočne rešpektovali ústavno-právne garancie a predostreli dostatok dôvodov na prijatý právny záver. Ústavný súd teda neodpovedá na argumenty predstreté v rámci bežnej polemiky na úrovni zákona a skutkových zistení. V tomto dôsledku ústavný súd nevzhliadol priestor pre realizáciu zrušovacieho zásahu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu.

25. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 13 dohovoru, tak ústavný súd stabilne uvádza, že z tohto ustanovenia vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (m. m. napr. II. ÚS 75/2018, IV. ÚS 524/2023). Uplatňovanie tohto práva musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, m. m. napr. I. ÚS 538/2013, II. ÚS 229/2022, III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 524/2023). Vzhľadom na to, že v prípade sťažovateľky nemožno na vymedzenom skutkovom základe dospieť k záveru o porušení iných práv podľa dohovoru, nemožno potom uvažovať ani o možnom porušení práva podľa čl. 13 dohovoru.

26. Namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj povinnosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného základného práva. Ich porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zarúčených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou – m. m. napr. III. ÚS 90/2024). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základných práv sťažovateľky podľa ústavy a listiny, resp. práv sťažovateľky podľa dohovoru a dodatkového protokolu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

27. Žiadnu ústavne relevantnú súvislosť ústavný súd nezistil ani medzi napadnutým uznesením a čl. 13 ods. 4 ústavy. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 363/2020, III. ÚS 90/2024) je čl. 13 ústavy ponímaný ako všeobecné ustanovenie, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavnú direktívu adresovanú predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych záležitostiach. Jeho aplikácia preto nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby.

28. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade krajského súdu, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu sťažovateľkou označených referenčných kritérií, a to buď pre nedostatok ústavne relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023, III. ÚS 480/2023, III. ÚS 586/2023, III. ÚS 605/2023, III. ÚS 611/2023, III. ÚS 93/2024). Ústavný súd je názoru, že so zreteľom na argumentačné línie uvedené v tomto uznesení absentuje pozitívne ustálenie relevantnej súvislosti medzi závermi napadnutého uznesenia a právami sťažovateľky.

29. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľkou uvádzaných základných práv podľa ústavy a listiny, ako ani práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu. Z uvedeného organicky rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Neostalo preto ústavnému súdu nič iné, než ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 24. apríla 2024**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**